

GONIEC KRAKOWSKI

Redakcja i Administracja
Kraków, ul. Dunajewskiego Nr. 7.
Telefon 2502. - P. K. O. Nr. 151.100.

2000 M

BEZPARTYJNY DZIENNIK ILUSTROWANY

Prenumerata wynosi w Krakowie miesiecznie M. 33.000, z odnosz. do domu M. 35.000. Zamiejsc. M. 35.000. Zagranicą Mk 60.000

Nr. 203. — Rok VI. Kraków, sobota 25 sierpnia 1923 r. Red. naczelny ANTONI KRZYWY

Dramatyczny zatarg Chorwacji z Serbią.

Weksel polityczny Francji dany Serbji. — Serbska mania wielkości. — Belgradzkie rządy centralistyczne. — Chorwacki ruch separatystyczny z Radiczem na czele. — Pertraktacje serbsko-chorwackie rozbite. — Chorwaci żądają samodzielnej republiki chorwackiej. — Pogrożki z Belgradu. — Radicz ucieka do Londynu. — Kłopoty, jakie sprawi Radicz Belgradowi. — Włochy poprą Radicza, Francja będzie neutralną. — Zatarg chorwacko-serbski musi być na miejscu uregulowany. — Trudności tego uregulowania.

(X) W ciągu wojny światowej, której losy wazyły się tak długo, ententa, dokładniej mówiąc Francja, zmuszona była wystawić rozmaite **weksle polityczne** z terminem płatności w chwili zawarcia pokoju. Jeden taki **weksel** wyłudziła od niej Czesi, dzięki czemu zostaliśmy, tak haniebnie pokrzywdzeni w sprawie Śląska cieszyńskiego, inny — otrzymała Serbia i na jego mocy stworzyła tzw. Królestwo serbsko-chorwacko-słoweńskie (Jugosławję) pod **swój** **hegemonią**, a z **oczywistem** pokrzywdzeniem Chorwatów i Słoweńców.

Nie obniżając bynajmniej zasług Serbji, która wycierpiała tyle podczas łobrowskiej okupacji austriacko-węgierskiej, ani też zmniejszając zasług jej armji, która tak znacznie przyczyniła się do zwycięstw ententy na Bałkanie, stwierdzić jednak należy, iż Serbowie **cierpią** na **niebezpieczną manję wielkości**, której początek datuje się zresztą od 1912 roku, tj. od wygranej razem z innymi państwami bałkańskimi wojny przeciw Turcji. Ulegając tej chorobie, serbscy mężowie stanu urządzili w ten sposób nowopowstałą Jugosławję, że właściwie jest to Wielka Serbia. Odrębności politycznej, wyznaniowej i kulturalnej Chorwatów oraz Słoweńców nie uwzględniono wcale i wprowadzono w Jugosławję system centralistyczny z Belgradem, jako punktem wyjścia.

Taki stan rzeczy długo trwać nie mógł. Nie tylko wśród Chorwatów, ale także wśród Słoweńców i nawet mieszkańców muzułmańskich Bośni, rychło zaczęły się budzić **dążenia odśrodkowe**, znajdujące swój wyraz w wystąpieniach posłów odnośnych krajów na arenie skupszyny (Sejmu) jugosłowiańskiej.

Najsilniej zmanifestował się ten ruch odśrodkowy wśród Chorwatów i przybrał nawet w biegnącym czasie postać **ruchu separatystycznego**, którego głową stał się **przywódca chorwackiej partji ludowej** — głośny jeszcze za przynależności Chorwacji do Węgier — **Radicz**. W Belgradzie nie chciano z początku nie słyszeć o jakichkolwiek ustępstwach na rzecz autonomji Chorwacji w ramach Królestwa serbsko-chorwacko-słoweńskiego, którymi byłby może zadowolili się Radicz dwa lata temu. Ale, gdy „stary lis” — jak zowią Chorwaci **Pasieca**, premiera jugosłowiańskiego — spostrzegł, że Radicz ma zbyt silną partję za sobą, aby go można było lekceważyć, spróbował pertraktacji. Radicz okazał się w nich równie **zręcznym** politykiem, jak Pasieca, który nie zdołał wziąć go na lep pięknych słówek.

Pertraktacje ostatecznie rozbiły się, choć była chwila, że z Belgradu oznaczono nawet termin powrotu Radicza ze swymi stronnikami do Skupszyny i zaczęła się na dobre wojna **Chorwacji contra Serbji**. Radicz przemawiał na niezliczonych zgromadzeniach i rozwinął szaloną agitację w Chorwacji, nie krwiąc się z tem, że on i jego zwolennicy, nawiasem powiedziawszy, stanowiący 4/5 ogólnej liczby po-

stów chorwackich do Skupszyny, żądają **samodzielności** swej ojczyzny z **republikańską** formą rządu.

Tego było już zawiele Belgradowi. Rozgłoszono stamtąd, że rząd jugosłowiański wystąpił **jako najostrzej** przeciw Radiczowi, jako człowiekowi, następującemu na całość państwa jugosłowiańskiego. Pogrożek tych nie wykonywano jednak, bo obawiano się, że zaaresztowanie Radicza i ewentualne postawienie przed sądem, może tylko zwiększyć jego popularność i autorytet, otaczając go aureolą męczeństwa. Grożono więc w nadziei, że Radicz się **uleknie** i będzie szukał **schronienia** poza granicami Jugosławji.

Przewidywania rządu belgradzkiego ziściły się: **Radicz przez Węgry, Austrię i t. d. uciekł do Londynu**, tego klasycznego azylu malkontentów i zbiegów politycznych całego świata.

Lecz teraz zaczyna się **historia** zabawna. Korzystając bowiem z przyjazdu Radicza do stolicy Anglii, jedna z agencji telegraficznych, która, niewiedomo dokładnie — puściła w świat **kaczkę dziennikarską rzadkich rozmiarów**, nawet na czasy posuchy politycznej obecnie panującej. Oto, ni mniej ni więcej, jak, że **Anglja popiera** **ruch separatystyczny w Chorwacji** i że ona to ułatwiła Radiczowi ucieczkę, gdyż dostał paszport od posła angielskiego w Budapeszcie na jazdę do Londynu. To zaś popieranie chorwackich separatystów, zostaje w związku z zamiarami Anglii, co do Bałkanów, gdzie np. **wywołało ostatni przewrót bułgarski** itd. itd.

Zostawiwszy na boku tę sensację dziennikarską, nie sposób jednak nie stwierdzić, że przypisywany Radiczowi **zamiar przeniesienia zatargu chorwacko-serbskiego przed forum Ligi Narodów**, a także utworzenia jakiegoś rewołucyjnego rządu chorwackiego w Londynie,



Wiesz mężu — toś to wymarzony raj! Ot, meble już są — zbijesz jeno jakiś dach nad głową i kwestja mieszkaniowa załatwiona.

czy Szwajcjarji, **sprawić może Belgradowi wiele kłopotów**. Włochy bowiem, obawiające się silnej Jugosławji, niezawodnie **udziela swego moralnego** **przynajmniej poparcia** Radiczowi, upatrując w nim poważnego teź Jugosławji wroga. A czy Francja będzie chciała i mogła wystąpić, na koszt swych dawnych zobowiązań, z jakąś pomocą dla Serbji w tym stanie rzeczy — jest wątpliwem. Zbyt wiele kłopotu ma ona obecnie z okazji **nieszczęśliwych** reparacji niemieckich, aby wyjść z neutralności i angażować się w jakąś imprezę na Bałkanie.

Tak więc, **zatarg chorwacko-serbski musi zostać uregulowany przez miejscowe czynniki**. Czy jednak ucieczka Radicza za granicę przyspieszy uregulowanie tego zatargu, o tyle ostrzejszego, ponieważ zachodzi między dwoma **pobratymczymi narodami** — to kwestja. Historia bowiem poucza, że najtrudniej właśnie znaleźć dla narodów pobratymczych formułę **zgodnego współżycia**, gdy się ze sobą poróżniają.

Walka z drożyzną.

Piekarze wezwani na konferencję do nadzw. Komisarza do walki z drożyzną. — Zboże tanie. więc i chleb musi być tańszy. —

Warszawa. (Telefonem od własnego korespondenta).

Wobec nieproporcjonalnych cen produktów zboża, jak mąka, chleb i kasza w stosunku do zboża surowego, które spadło w cenie, nadzwyczajny komisarz do walki z drożyzną dr. Bajda, zwołuje na poniedziałek zebranie przedstawicieli organizacji rolniczych oraz piekarzy dla

ustalenia kalkulacji cen.

Zamierzona jest rewizja listy towarów zakazanych do wywozu celem jej rozszerzenia. W ten sposób dla rynku wewnętrznego zapewnione będą towary, których brak daje się odczuwać.

Olbrzymia katastrofa kolejowa w Różanej. 50 osób zabitych i przeszło 100 rannych.

Warszawa. (AW). Donoszą z Wilna, że wczoraj rano na stacji Różana na torze kolejowym Lida—Mosty miała miejsce katastrofa kolejowa, która pociągnęła za sobą 50 osób

zabitych i przeszło 100 rannych. Ofiarą katastrofy padli przeważnie emigranci jadący do Ameryki. Potwierdzenia tej wiadomości z innej strony brak.

Metropolita Szeptycki przytrzymany na granicy Polski!

Usiłował on przekraść się do kraju wbrew zgodzie Rządu.

Telefonem od własnego korespondenta.

Dziedzice.

Ubiegłej nocy zatrzymano metropolitę Szeptyckiego w pociągu pospiesznym, idącym z Wiednia do Lwowa. Metropolita jechał z kanonikiem cerkwi św. Jura, Kowalskim.

Zatrzymanie metropolity nastąpiło na podstawie wydanego wcześniej rozporządzenia ministerstwa spraw wewnętrznych. Kiedy policja zażądała od metropolity, ażeby wagon opuścił, kanonik Kowalski oświadczył, że metropolita jest tak chory, iż nie może opuścić wagonu. Wobec tego wagon został opróżniony z podróżnych, odczepiony od pociągu i zatrzymany pod asystencją straży policyjnej na dworcu na bocznym torze. Policja oczekuje dalszych dyspozycji z Warszawy.

Fakt powyższy okrywa dużym skandalem osobę metropolity Szeptyckiego, gdyż świadczy o tem, że usiłował skrycie przedostać się do kraju. Niewątpliwie rząd wyda w tej sprawie komunikat oficjalny, który sprawę przedstawi we właściwym świetle. Redakcja „Gonia Krakowskiego” posiadała jednak już od dawnego czasu pewne informacje, odnoszące się do osoby metropolity i jego postępowania odnośnie do rządu polskiego, postępowania, które doprowadziło do tak pożałowania godnego skandalu.

Oto, kiedy metropolita Szeptycki wyjechał

przed dwoma laty z Polski zagranicę, cała jego kilkumiesięczna działalność polegała na jawnej agitacji przeciwko Państwu Polskiemu. Zaczawszy od Głowy Kościoła, Papieża, a skończywszy na prezydencie najmniejszej republiki egzotycznej — wydeptywał metropolitę progą, agitując przeciwko Polsce. Agitacja nie dawała pozytywnych rezultatów, ale opierając się na niej Rusini wschodniej Małopolski podniecali się i w nastroju wrogim trwali wobec rządu polskiego. Równocześnie ludność polska wschodniej Małopolski obawiając się nowych krwawych rozruchów w Małopolsce po powrocie metropolity, którego opinia publiczna, jako moralnego sprawcę krwawych zająć z roku 1918 uważała, wносиła jeden protest za drugim do rządu w Warszawie, domagając się niewpuszczenia metropolity do kraju. Oczywiście rząd nie mógł tak daleko iść i kierować się wyłącznie afektem obywateli swoich, jednakowoż uważał, że należy wziąć od metropolity odpowiednie gwarancje przynajmniej w tym kierunku, iż metropolita uznaje się za obywatela Rzeczypospolitej Polskiej.

W konsekwencji też zwrócił się reprezentant rządu do bawiącego we Wiedniu metropolity i oświadczył, iż po złożeniu odpowiedniej deklaracji i opublikowaniu jej we wschodniej Małopolsce, rząd polski nie będzie miał żadnych zastrzeżeń przeciwko powrotowi me-

troplity do kraju. Żądaniu jednak temu odmówił metropolita i udał się pod opiekę monsignora Lauriego, reprezentanta papieskiego w Warszawie, który też w tej sprawie interwenjował u ministra Głabińskiego. Ten oświadczył, że rząd polski musi stać twardo w obronie spokoju wewnętrznego kraju, uchyla czoła przed żądaniem papieża, jednak domaga się chociażby najkrótszej deklaracji oficjalnej ze strony metropolity Szeptyckiego.

W międzyczasie policja lwowska dostała w swoje ręce deklarację, którą metropolita na własną rękę usiłował wydać a była tej treści, że monsignor Lauri zaprzestał dalszych interwencji!

Pożałowania godny krok metropolity Szeptyckiego, który w tych warunkach nastąpił, nie może oczywiście żadną miarą kompromitować rządu polskiego, chociaż niewątpliwie odbija się głośnym echem zagranicą.

Każdy bowiem najbardziej nawet przeciwko Polsce uprzedzony człowiek przyznać musi, że skoro metropolita Szeptycki nie chciał złożyć nawet prostej deklaracji obywatelstwa, rząd musi go traktować, abstrahując nawet jego przeszłość polityczną, za nieokreślonego obcokrajowca i ma prawo wiedząc, że pobyt jego w kraju naraża spokój obywateli, nie wpuścić go do Polski.

Jedno tylko ministerstwo Da Polsce oszczędności 11 miliardów Mk!

Warszawa. (PAT).

Komisja ministerjalna utworzona na wniosek komisarza oszczędnościowego pana wojewody Moskałewskiego przy Ministerstwie spraw zagranicznych w myśl decyzji Rady Ministrów z dnia 6 lipca 1923 r. odbyła w czasie od 1 do 31 bm. siedm posiedzeń, z których trzy posiedzenia przy udziale naczelników poszczególnych wydziałów departamentów, pozostałe zaś cztery posiedzenia poświęciła Komisja wypracowaniu wniosków. Komisja szczegółowo rozważyła dotychczasowe budżety, trzech placówek zagranicznych z ogólnej liczby 84, oraz jednego wydziału, przyczem postanowiła przedłożyć do aprobaty pana ministra spraw zagranicznych wnioski o zmniejszenie etatów tych placówek o sumę ogólną 11 miliardów marek rocznie.

Dokoła likwidacji departamentu sztuki.

Warszawa. (PAT).

„Rzeczpospolita” dowiaduje się ze strony dobrze poinformowanej, że zamiar likwidacji istniejącego przy Ministerstwie wyznań i oświecenia publicznego departamentu sztuki wynikał nie z inicjatywy ministra Głabińskiego, lecz stanowi część programu oszczędnościowego komisarza nadzwyczajnego Moskałewskiego.

Miasta otrzymają zwiększoną ilość cukru Jest to wynik starań nadzw. Komisarza drożyznianego.

Warszawa. (PAT).

Dnia 22 sierpnia br. odbył się pod przewodnictwem pana Bajdy szereg konferencji w sprawie zapewnienia cukru w miesiącu wrześniu, ogólnokrajowemu Związkowi organizacji współdzielczych oraz wydziałowi aprowizacyjnemu Miast. Pan Komisarz Bajda zwrócił się z apelem do przedstawicieli polskiego przemysłu cukrowniczego nawołując ich do pójścia na rękę rządowi, w jego zarządzeniach antydróżyznianych i powiększenia przydziałów

Obawy przed niebywałym strajkiem. Gdańsk boi się strajku policjantów.

Gdańsk. (AW).

Pomimo chwilowego uregulowania zarobków po strajku generalnym sytuacja pogarsza się z dnia na dzień z powodu nieustannego wzrostu drożyzny. Nietylko robotnicy, ale i pracodawcy nie godzą się na tymczasowe normy płac. Przemysł metalowy w szczególności zaś największe przedsiębiorstwo w mieście Stocznia Gdańska zamierzają zerwać dotych-

czasową umowę regulującą płace robotnicze. Senat gdański liczy się z wybuchem nowego strajku, gdyż wypłacił policji specjalne dodatkowe wynagrodzenie za służbę podczas ostatniego strajku generalnego, aby wykorzystać w ten sposób niepewne żywioły w policji na wszelki wypadek przeciwdziałając połączeniu się policji z niezadowolonymi robotnikami.

oddawanych do dyspozycji naczelnego komisarza. W rezultacie przedstawiciele przemysłu cukrowniczego wyrazili zgodę na powiększenie w miesiącu wrześniu dotychczasowego miesięcznego przydziału z 400 na 460 wagonów.

Na dalszej konferencji z udziałem przedstawicieli spożywców ustalono rozdział powyższego przydziału cukru między ogólnokrajowy Związek organizacji współdzielczych i wydział aprowizacyjny miast.

Estończycy w Polsce.

Warszawa. (PAT).

W połowie września przybędzie do Warszawy wycieczka pracowników państwowych i miejskich Estonji. Wycieczka ta zwiedzi uprzednio kraje zachodnio-europejskie. W Polsce zaś zabawi kilka dni.

Zjazd emigracji ukraińskiej w Polsce.

Kiedyś będą iść przeciw nam...

Warszawa. (PAT).

W lokalu Stowarzyszenia handlowców polskich odbył się zjazd przedstawicieli emigracji ukraińskiej w Polsce. Na zjazd przybyło 53 delegatów z różnych miejscowości Rzeczypospolitej. Prezydował były generał armji Petlury, Salski. Wiceprezesem był generał Berniczek, sekretarzem Kołocki. Po odczytaniu pozdrowienia od Petlury oraz innych osób i organizacji, omawiano sprawę prawnego sta-

nowiska emigrantów, ustanowienia stałej łączności między emigracyjnymi centrami w Polsce a ukraińskim Komitetem centralnym, samoopodatkowania emigracji ukraińskiej na ogólne potrzeby emigracji a zwłaszcza studentów ukraińskich, sprawy pomocy materialnej i moralnej emigrantów internowanych w obozach, spraw organizacji samopomocy oraz potrzeb inwalidów wojennych. Zjazd rozwiązano po odśpiewaniu hymnu narodowego ukraińskiego.

75% zniżki opłaty wizowej
33% zniżki cen jazdy koleją

uzyskują odwiedzający

**TARGI
PRASKIE**

w dniach 2—9 września 1923 r.

Wszystkie rodzaje towarów, pierwszorzędna jakość, ceny zredukowane.
Inform. Konsulat RGS. Kraków, Gołębia 18.

Sztuka kościelna u nas.

Nie mamy swojej sztuki kościelnej. — Różnica między sztuką religijną a sztuką kościelną. — U nas powinna sztuka kościelna się rozwijać. — Dla czego tak nie jest? — Czynniki powołane troszczą się o nią mało. Rodzimy pierwiastek w sztuce kościelnej. — Artyści i partacze. — Dotąd nie ożywiła się potrzeba dobrej sztuki kościelnej. — Chwalebny przykład OO. Jezuitów krakowskich powinien być naśladowany.

Wątpliwości nie ulega, że Polska — poza mniejszościami narodowymi — jest krajem nawskróś katolickim i że sztuki plastyczne, malarstwo i rzeźba, osiągnęły w Polsce wysoki stopień doskonałości.

Zdawałoby się więc, iż posiadamy w całej pełni konieczne ku temu warunki, aby sztuka kościelna mogła u nas w całej pełni zakwitnąć. Tymczasem tak nie jest. Nie posiadamy bowiem w kościołach, wzniesionych w ciągu ostatnich lat stu na ziemiach polskich ani śladu jakiegś odrębności stylowej — zarówno pod względem architektury, jak malarstwa i rzeźby — która dawałaby świadectwo naszej indywidualności artystycznej na tym punkcie.

Mając zamiar słów kilka tej sprawie poświęcić, uważam za konieczne poprzedzić je pewnym wyjaśnieniem.

I tak, określenia: sztuka religijna i sztuka kościelna, bywają u nas fałszywie używane, ponieważ mieszają się jedno z drugim.

Tymczasem oznaczają one dwie rzeczy odrębne.

Pod sztuką religijną rozumieć trzeba tę produkcję artystyczną w duchu religijnym, która niekoniecznie ma służyć na potrzeby kultu, podczas gdy sztuka kościelna — jak już samo określenie wskazuje — przeznaczona wyłącznie dla kultu, jest ściśle z nim związana.

Pierwszej z nich dowolnie stworzyć nie można, gdyż to wykwił wysokich nastrojów duchowo-religijnych i wielkich talentów artystycznych. Natomiast druga, aczkolwiek powinna posiadać wszelkie cechy sztuki, nie musi być owocem twórczości geniuszów, czy wielkich talentów, gdyż ujęta jest w pewne określone formy, w pewien kanon, stworzony przez kult w ciągu wieków.

Otóż, w Polsce niema może w tej chwili genialnych malarzy i rzeźbiarzy, którzy byliby w stanie tworzyć arcydzieła sztuki religijnej, ale mamy dość wiele utalentowanych artystów, aby mogła powstać i rozwijać się rodzima sztuka kościelna.

Dla czego więc ona u nas nie istnieje?...

Odpowiedź na to pytanie prosta: Sztuka taka nie istnieje u nas, między innymi, dlatego, ponieważ czynniki powołane troszczą się o nią niewiele.

Tymi czynnikami są: proboszczowie, których pieczy bezpośredniej powierzono kościoły parafjalne, przełożeni i przełożone zakonów odnośnie do swych kościołów klasztornych oraz władze konserwatorskie, nie mówiąc już o kurjach biskupich, mających dozór nad wszystkimi kościołami danej diecezji.

Duchowieństwo nasze dopiero od niedawnego, stosunkowo, czasu wynosi z seminarjów jakiś niewielki zapas wiadomości o sztuce. Dziwić się zatem nie sposób, że tylko wyjątki wśród niego odczuwają potrzebę zdobienia w sposób artystyczny przybytków Bożych, a już tylko garstka duchownych rozumie, iż wprowadzenie oryginalnego, rodzimego pierwiastka do sztuki kościelnej nie tylko nie obniżyłoby jej poziomu, ale, owszem, by go podniosło.

Ten rodzimy pierwiastek tkwił przecież bardzo wyraźnie w sztuce średniowiecznej każdego kraju na Zachodzie, tkwił w sztuce bizantyjskiej na Wschodzie, a nawet sztuka kościelna epoki Odrodzenia, której tradycje, niestety, wciąż przeżywamy, oparta była w całości na rodzimych włoskich pierwiastkach. Niema tedy żadnego powodu opierać się wprowadzeniu rodzimych polskich pierwiastków do sztuki kościelnej na ziemiach polskich.

W tym celu atoli potrzeba zwracać się po dzieła z zakresu sztuki kościelnej do polskich artystów a nie sprowadzać je z zagranicy (Bawaria, Tyrol północny), jak się to praktykowało przed wojną światową w zaborze austriackim i pruskim a poniekąd i rosyjskim.

Dziś, z powodu najrozmaitszych trudności

(zły stan waluty, wysokie cła i t. p.) sprowadzanie z zagranicy tych dzieł ustało. Wyłoniła się natomiast inna sprawa. Ze względu na to, że artyści żądają za swe prace wysokich, ale tylko pozornie, honorarjów, interesowani zwracają się do partaczów, byle cokolwiek mniej wydać pieniędzy. Odnosi się to i do malowania wnętrza kościołów i do obrazów albo rzeźb ołtarzowych i do paramentów kościelnych, w których brak wszelkiemu artyzmowi podziwiać możemy ostatnimi czasy. Hasło: „byle taniej!“ — rozlega się wszędzie bez uwagi na to, jakie smutne prowadzi za sobą następstwa.

Niema dwóch zdań co do tego, że czasy są ciężkie, ale mimo tego prowadzą się liczne restauracje przez wojnę zniszczonych na ziemiach polskich kościołów a nawet tu i ówdzie wznoszą się nowe świątynie, ale nie słychać o

tem, aby powstałe stąd zapotrzebowanie ożywiło naprawdę naszą sztukę kościelną.

Inicjatywa prywatna i rozmaitych zrzeszeń artystycznych celem wytworzenia na szerszą skalę produkcji w zakresie dobrej sztuki kościelnej, robi wciąż fiasko z braku poparcia wymienionych wyżej czynników.

Zdarzają się wprawdzie chwalebne wyjątki, ale te nie znajdują naśladowców. Tacy np. OO. Jezuitów krakowskich wznoszą olbrzymie kościoły, w którym dosłownie wszystko wykonaniem zostało przez polskich pierwszorzędnych artystów i nieustępujących im rękodzielników. Mógłby ktoś uczynić w tem miejscu uwagę, że ci zakonnicy rozporządzali wyjątkowo wielkimi środkami na swą budowę. Uwaga ta jest jednak o tyle bezprzedmiotowa, ponieważ każdy, w miarę swych środków, może i powinien, ozdabiając swój kościół, liczyć się tylko z krajową i to naprawdę artystyczną produkcją.

Jeżeli ten moment przy wznoszeniu i odnawianiu kościołów w Polsce będzie powszechnie uwzględniony — sztuka kościelna u nas rozwinięta się niezawodnie.

A wtedy przyjdzie samo z siebie racjonalne i szerokie wyzyskanie przez nią pierwiastków rodzimych.

J. T.

Jak pracuje centrala szpiegowska na Polskę

Znajduje się ona w Królewcu. — Działają w niej bolszewicy i Niemcy. — Sensacyjne szczegóły owych prac.

Kraków.

Przyjaciele nasi z najbliższego wschodu i zachodu — zatem Niemcy i bolszewicy — otaczają nas opieką więcej niż troskliwą.

Świadczą o tem liczne afery szpiegowskie, raz po raz ujawniane w Polsce, a stwierdzające niezbicie, iż zachodnio-wschodni przyjaciele Polski nie szczędzą bardzo poważnych środków materialnych, byle tylko na zgubę naszą działać.

Wobec czujności władz polskich na miejscu utworzyli bolszewicy w ostatnich czasach w Królewcu

CENTRALĘ SZPIEGOWSKĄ NA POLSKĘ.

Kierownictwo jej objął były oficer armii rosyjskiej, Lego Dołgopółow, rozporządzający siecią bardzo ruchliwych agentur. Przenikają one do Polski, zarówno celem samodzielnego śledzenia, jak utrzymywania kontaktu z różnymi organizacjami szpiegowskimi na miejscu.

Niezależnie od bolszewickiej organizacji istnieje również w Królewcu specjalnie niemieckie

PRZECIWPOLSKIE BIURO SZPIEGOWSKIE

na którego czele stoi były dyrektor policji niemieckiej w Grudziądzu, major Vogel. Jednym z najgorliwszych jego pomocników jest niejaki Dykta, z pochodzenia Polak, osobnik niesłychanie zuchwały i zdecydowany na wszystko, który swego czasu zdołał się nawet wcisnąć do redakcji wychodzącego w Lesznie „Kraju“.

Kupcy z Charbina zamawiają w Łodzi wielkie ilości towarów.

Łódź. (AW).

Pertraktacje w sprawie eksportu towarów łódzkich na Daleki Wschód są obecnie w toku. Zamówienia na towar napłynęły z Charbina od tamtejszych polskich Towarzystw handlowych. Zamówienia opiewają na bardzo wysokie sumy i dotyczą przeważnie towarów welnianych i bawełnianych.

Opłaty wywozowe od węgla zasila Skarb Państwa nie obciążając konsumpcji wewnętrznej.

Warszawa. (AW).

W sferach rządowych omawiana była sprawa wprowadzenia opłat wywozowych od węgla, ponieważ w bilansie naszego eksportu pozycja węgla jest dość znaczną i zajmuje po przyłączeniu Górnego Śląska miejsce naczeln-

ne. Z opłat tych przybyłyby znaczne kwoty bez obciążenia spożycia wewnętrznego.

Ów Dykta zdobył sobie specyficzną sławę przed trzema laty, w okresie przejmowania Pomorza. Wówczas to ów Dykta, przybywszy do Gniewkowa pod Inowrocławkiem, które to miasto znajdowało się we władzy Niemców, zdołał przy udziale bojówki niemieckiej wymordować terorem od miejscowego dziekana księdza Hau-

py zapotrzebowanie na przywóz z kordonu olejów świętych, których jakoby brakowało w Gniewkowie.

Z zapotrzebowaniem tem, już jako polski mąż zaufania, grasował w Poznańskim, szpiegując zawzięcie.

Wreszcie po objęciu przez Polskę Pomorza, sprawki renegata wyszły na jaw i wówczas

SKAZANO GO NA ŚMIERĆ.

Wyroku oczekiwał szpieg w Inowrocławku i tu doczekał się ocalenia, władze polskie zdecydowały się bowiem na wymianę wzamian za jednego z uwięzionych przez Niemców Polaków.

Niemieckie biuro szpiegowskie w Królewcu jest równocześnie

ORGANIZACJĄ TERORYSTYCZNĄ wydającą wyroki na groźnych dla siebie działaczów i posiadającą własną swą bojówkę.

Z tej zginęło ostatnio kilku działaczy na Górnym Śląsku.

Jak widzimy, wrogowie nasi nie drzemają, co powinno być podniecią dla Polski do tem większej czujności.

Masowe aresztowania spekulantów żywnością.

Łódź. (Tel. wł.).

W dniu wczorajszym funkcjonariusze urzędu do walki z lichwą wraz z policją przeprowadzili rewizję w domach ekspedycyjnych w Łodzi w firmach masarskich i kolonialnych. Rewizje wykazały znaczne ilości nagromadzonych artykułów spożywczych. Największy zapas znaleziono w składach Tow. Warrant, — gdzie ukryte były skrzynie ze słoniną, cygara, kilkaset worków kaszy i 5 tysięcy worków mąki pszennej. Dokonano licznych aresztowań. Podobnie masowe aresztowania nastąpiły w Częstochowie. Niestety, Kraków, Lwów, Katowice, Lublin i szereg mniejszych miast, dotąd nie zostały zbadane i, wątpliwe jest czy już teraz uda się co znaleźć, gdyż spekulanci, czując grożące niebezpieczeństwo musieli dobrze poukrywać towary!

Co się dzieje w całej Polsce.

He eksportujemy drzewa? — Wielki szlak przemysłowy. — Gmina, która nam chluby nie przynosi. — He ubrań można wywieźć z Łodzi? — Ogonek do Ameryki. — Wszelki władny dolar. — Jak można przesyłać pieniądze do Rosji?

Według oficjalnych zestawień statystycznych Polska wywozi od 5 do 6 milionów metrów sześciennych drzewa, głównie sosniny i dębiny, co licząc po 1 funcie szterlingów na 1 metr sześcienny wyniesie około marek pol. 5.100.000.000.

Krajami, które od nas bezpośrednio kupują są: Czechosłowacja oraz Niemcy, wszystkie inne państwa transakcje dokonywują w Gdańsku, opłatę skuteczniając w walutach obcych. Sumy otrzymane ze sprzedaży składane być muszą do dyspozycji Ministerjum Skarbu, przyczem tylko 30 proc. może rozporządzać odrazu właściciel.

Bardzo poważne korzyści przynosi przeróbka drzewa, jednakże brak tartaków, których jest czynnych około 1500 zamiast 3500, nie pozwala wywieźć tylko obrobionego materiału.

Terenami dostarczającymi drzewo na wywóz są głównie Wileńszczyzna, Kresy Wschodnie, oraz Małopolska Wschodnia, przyczem właśnie w tych okolicach jest bardzo mało tartaków, które ogniskują się w b. Kongresówce i na Pomorzu.

Pasery wszystkich miast polskich stosują system wymiany towarów, które nabywają od złodziei. W ten sposób zacierają wszelkie ślady nielegalnego kupna.

Lupy nabyte od złodziei w Warszawie, wysyłane są przez paserów do innych miast, stamtąd lupy znowu przychodzą do Warszawy.

Transport taki olbrzymiej wartości został w tych dniach zatrzymany przez policję powiatu łaskiego w pociągu idącym z Warszawy do Poznania.

W transporcie znajdowały się dwa tłumoki, drzy kosz i waliza, naładowane najrozmaitszą garderobą i bielizną.

Kiedy policja zapytała o właściciela bagażu nikt się do niego nie przyznał, co najlepiej wskazuje, że są to lupy, przeznaczone przez warszawskich paserów do sprzedaży w Poznaniu.

Niezem niezatartą hańbą okryła się gmina miejska Paczkowo w powiecie Poznań-wschód, wybierając na stanowisko soltysa Niemca nazwiskiem Jensch, niegdyś zażartego hakatystę.

Z 42 oddanych głosów, w tem 12 niemieckich, otrzymał Jensch 27 głosów, polscy zaś kandydaci dostali jeden 10 głosów, drugi tylko 5 głosów.

Wobec zwrócenia się do ministerstwa przemysłu i handlu za pośrednictwem województwa łódzkiego do związku konfektionistów w sprawie wywozu ubrań z Łodzi do Rumunii, Czech, Jugosławii i Łotwy, związek ten odpowiedział po przeprowadzonej ankiecie, iż z Łodzi wywieźć można tygodniowo ubrań dzieciennych 15 tysięcy, ubrań męskich 10 tysięcy, spodni 25 tysięcy, płóciennych spodni 15 tysięcy, bluz robotniczych 25 tysięcy, watowanych burek 5 tysięcy, jesiennych 5 tysięcy i damskich palt 10 tysięcy. W najbliższych dniach oczekiwane są rezultaty pertraktacji ministerstwa w sprawie powyższej.

Urząd emigracyjny stale nawiedzany bywa przez kandydatów na wyjazd do Ameryki, z różnych okolic Polski, którzy oczekują na affidawit, a nie mogąc doczekać się go zjeżdżają do centrali, aby dowiedzieć się kiedy go otrzymają.

Podróże takie połączone nieraz z dużymi stratami, nie prowadzą do niczego.

Urząd emigracyjny przy ministerjum pracy i opieki społecznej stempluje affidawity w porządku kolejnym, tak, jak były złożone i żadne przyśpieszenie lub zmiana kolejki nie może mieć miejsca. Urząd zwraca przeto uwagę emigrantów, aby nie narażali się na próżne wydatki i nie zjeżdżali do Warszawy, gdyż absolutnie to nie wpłynie na przyśpieszenie terminu ich sprawy.

Na Polesiu drożyzna dokucza szerokim masom ludności niemniej, jak w Warszawie. Cena chleba, pomimo nie złych urodzajów żyta, stale się podnosi, obecnie funt chleba pyłowego kosztuje już 4500 mk, cena masła niesolonego 28.000 Mk., jajko 1600 Mk.

Istną plagą tutejszych stron jest dolar, podług wahań którego kształtują się ceny. Dolarów tych nadsyłają z Ameryki na Polesie znaczne ilości, więc też i wszelkie poważniejsze transakcje, jak kupno konia, świniaka, gospodarki, dokonywa się tutaj prawie wyłącznie za dolary; jeżeli przytem weźmiemy pod uwagę znaczną ilość dostawców tychże dolarów na warszawską giełdę czarną, to zrozumiemy tedy czemu mamy do zawdzięczenia drożyznę w tych okolicach. Każdy niepiśmienny nawet poleszak interesuje się kursem dolara i dobrze

jest poinformowany o jego kursie na czarnej giełdzie. Nic więc dziwnego, że w takich warunkach brak respektu dla polskiej marki odbija się również ujemnie na nastrojach i braku respektu dla państwowości polskiej, na którą patrzą okiem, jak patrzyli na sowiecką republikę, gdy opuszczali jej niegościnne progi, ciągnąc na Polesie z powrotem do rodzinnych wiosek.

Od 15 sierpnia b. r. przedstawicielstwo handlowe Związku Republik Sowieckich w Warszawie (ul. Moniuszki Nr. 11 m. 8) przyjmuje przekazy pieniężne do Rosji na warunkach dogodniejszych i tańszych niż dotychczas. Wypłaty przekazowe skuteczniają się w Rosji w czerwonicach, co jest bardzo korzystnym dla otrzymujących pieniądze, albowiem czerwonic są w Rosji najlepszym środkiem płatniczym, pozatem odbierający je korzysta ze znacznego zysku na kursie. Przy przekazach liczy się 5 dolarów za czerwonic, podczas gdy w Rosji równa się on 6 dolarom. Oprócz tego opłata za przekaz jest znacznie niższa i jest przyjmowana w markach polskich.

Krwawy taniec w Bydgoszczy

Trzydziestu uzbrojonych bandytów wpadło do sali podczas tańców i obrabowało gości, ciężko ich przytem kalecząc.

Bydgoszcz w sierpniu.

(a) W niedzielę wieczorem w restauracji Drzewieckiego na przedmieściu Bydgoszczy, Czyżkówku, odbywało się przedstawienie amatorskie, z którego dochód był przeznaczony na budowę kościoła. Ogromna sala zapełniła się gośćmi, którzy nie żalowali naddatków, tak, że do kasy wpłynęło kilkanaście milionów Mk.

Na tę kwotę zlakomila się szajka bandytów i uplanowała napad po ukończeniu przedstawienia, kiedy to zwyczajnie odbywa się liczenie kasy i wypłata rachunków. Obliczyli się fałszywie z czasem, kasa bowiem już od 10 minut była w bezpiecznym miejscu.

Bandyci powetowali sobie utraconą zdobycz w inny sposób. W restauracji Drzewieckiego odbywa się co niedzieli zabawa z tańcami. Gdy więc po przedstawieniu napłynęła nowa fala gości i rozpoczęły się tańce w przedpokoju rozległ się przeraźliwy gwizd, a na to hasło wpadło do sali kilkunastu rzeźmieszków uzbrojonych w noże i w krótkie pałki nabijane na grubszym końcu długimi ostrymi gwoździakami. Dowiedziawszy się, że kasy już niema, rzucili się na obecnych, bijąc ich morderczymi pałkami po głowie. Od uderzenia taką pałką na ciele utworzyło się kilkanaście głębokich bolesnych ran. Pierwszą ofiarą był mieszkaniec Czyżkówka p. Rybicki, który po kilku uderzeniach w głowę padł nieprzytomny na ziemię. Obecni, widząc przerażającą liczbę rzeźmieszków i to uzbrojonych, rzucili się do okien i zaczęli z nich wyskakiwać na ogród.

Na całej linii zapanowało piekło nie do opisanie. Dziki wszak rabusiów, rozdzierające okrzyki przerażonych kobiet i płacz dzieci złożyły się na piekielny koncert. Mężczyźni potrącili głowy. Było ich tylu, że rzuciwszy się na bandytów, byłiby ich łatwo rozbili. Ale widocznie ogarnęła ich przedewszystkiem troska o los kobiet i w szalonym bezładzie poma-

gali im przedewszystkiem do ucieczki oknami. To też niebawem przy oknach odegrały się rozdzierające sceny, bo powstał przy nich ścisk nie do opisanie, każda z kobiet chciała pierwsza się wydostać ze sali, przyczem we wszystkich czterech oknach wybito szyby, co stało się znów powodem wielu szramów i okaleczeń uciekających kobiet i szarpających się wzajemnie o dostęp do okna mężczyźni.

Tymczasem bandyci, widząc jaki zawód ich spotkał co do zrabowania kasy, wpadli na stłoczonych przy oknie gości, wydzierając im zegarki i portfele, zrywając z kobiet broszki i branzoletki, przyczem unieśli znaczną a dziś jeszcze dokładnie nie obliczoną zdobycz.

Podczas gdy to się działo w sali, na ulicy przed restauracją stała druga szajka tak samo uzbrojonych bandytów, złożona z 15 łotrzyków którzy mieli za zadanie nie wpuścić nikogo na salę, gdyby kto napadniętym chciał na pomoc spieszyć. Zajęła ona stanowisko w bramie, a gdy mimo to paru odważniejszych mężczyzn chciało wtargnąć do domu z pośród bandytów padł w ich stronę strzał, nikogo na szczęście nie raniąc.

Całe to zajście, tak, jak je powyżej opisałem było dziełem ani nawet nie pięciu minut. Po tym czasie bowiem w progu sali rozległ się przeraźliwy gwizd, podobnie jak przy rozpoczęciu napadu: był to sygnał ich herszta, dany bandytom do odwrotu.

Na ten znak cała czereda rzuciła się ku drzwiom i zniknęła w ciemnościach nocy.

Uwiadomiona o tym napadzie policja z nadzwyczajną energią zabrała się do wysledzenia bandytów, a jej zabiegi uwieńczone zostały pomyslnym skutkiem, bo jeszcze tej samej nocy ujęła policja ośmiu członków tej bandy, oraz herszta, nazwiskiem Jakuszkowiak, a jest nadzieja, że dostanie się w swe ręce wszystkich uczestników napadu.

Kawiarnia przeciw waluciarzom

Warszawa w sierpniu.

Wczoraj w godzinach wieczornych, na rogu ul. Jerozolimskiej i Poznańskiej w Warszawie ogólną uwagę licznych przechodniów zwracał pusty i zamknięty wspaniały lokal pierwszej rzędnej cukierni „Polonia“, na szklanych drzwiach, której widniał lakoniczny napis:

„W celu oczyszczenia lokalu od czarnogieldziarzy lokal chwilowo zamknięty: od godziny 6 do 10 wieczorem“.

Tuż obok napisu, obleganego przez ciekawy tłum czytających, za drzwiami stoi na straży dwóch osobników, którzy wpuszczają do lokalu cukierni gości, mogących się wylegitymować, iż nie wspólnego z giełdźmiarzami nie mają.

Dyrektor cukierni, p. Łomżyński, zapewnia, iż na razie, pomimo wielkich strat materialnych, „Polonia“ stanowczo oczyści się w ten sposób od czarnogieldziarzy, którzy dotąd w godzinach wieczornych oblegali cukiernię.

Studenci łotewscy zwiedzają Poznań.

Poznań. (AW).

Wczoraj rano przybyła tutaj wycieczka studentów łotewskich. Wycieczkę przyjmuje Uniwersytet poznański wspólnie z Bratnią Pomocą Studentów. Goście zwiedzać będą zabytki miasta, zakłady przemysłowe oraz zamek w Kórniku. Przy końcu b. tygodnia oczekiwana jest tutaj również wycieczka młodzieży akademickiej fińskiej wraz z profesorami Uniwersytetu w Helsingforsie.

Rozmaitości z całego świata.

Katedra „nauki dziennikarstwa“ na Uniwersytecie monachijskim. — Protezy w 2 szpitalach wojennych angielskich. — Największe kino na świecie. — Tiraboschi przepłynął Kanał La Manche w 16 godzinach 23 minutach. — Projektowany podatek na cudzoziemców we Francji. — Wzruszające przywiązanie psa zmarłego prez. Hardinga.

Rząd bawarski, biorąc w rachubę ogólnie odczuwaną potrzebę, utworzył na Uniwersytecie monachijskim katedrę „nauki dziennikarstwa“ i powierzył ją nadzwyczajnemu prof. Uniwersytetu w Monasterze (Münster) dr. Karolowi d'Estero.

Urodzony w r. 1881 nowy profesor otrzymał w 1907 stopień doktora filozofii za rozprawę pt. „Przyczynę do historii dziennikarstwa w Westfalii“. Następnie został profesorem gimnazjum w Monasterze, gdzie habilitował się także na tamt. Uniwersytecie, jako docent dziejów opinii publicznej i dziennikarstwa. Razem z historykiem, prof. Meisterem, prowadził dr. d'Estera historyczne seminarjum i archiwum dziennikarskie na tymże Uniwersytecie.

Prasa bawarska obiecuje sobie wiele po nowej katedrze dla rozwoju niemieckiego dziennikarstwa w ogóle.

Dyrekcja Szpitali wojennych im. królowej Marji w Roehampton House i Dover House w Anglii ogłosiła świeżo sprawozdanie, rzucające ciekawe światło na liczbę ofiar wojny światowej.

I tak, dwa tylko te szpitale — a ileż było im podobnych w całej Anglii? — wydały, począwszy od r. 1915 do 1922, przeszło 41.000 protez dla rannych, którzy byli w nich operowani. Oprócz tego dokonano tam 70.000 napraw protez w tym czasie.

Wyżej wymienione szpitale zajmowały się także kształceniem inwalidów, zaopatrzonych protezami, w rozmaitych rękodzielach, o ile dopuszczało to ich kalectwo. Więcej niż 10 tysięcy inwalidów korzystało z tej nauki, a po łowa z nich znalazła natychmiast zajęcie w rozmaitych gałęziach rękodziel i przemysłu. Poza tem urządzono w r. 1918 specjalne kursa dla inwalidów, celem wypróbowania, jaki rodzaj protez odpowiadałby najlepiej zajęciu, które sobie obrali. Doświadczenia, zebrane na tych kursach, pozwoliły wyszukać dla inwalidów wiele nowych gałęzi pracy.

Ubiegłego tygodnia otwarto w Londynie największe, pono. na świecie kino, noszące nazwę: „Skeperds Bush-Pavillon“.

Budynek tego kina w stylu włoskim, nad którego postawieniem pracowano 2 i pół roku, znajduje się u zbiegu pięciu ulic. Sala jego może pomieścić 3000 osób, poczekalnie 2000. Będą tam dawane, oprócz widowisk kinowych, przedstawienie baletowe. W orkiestrze znajdują się organy, kosztujące kilkadziesiąt tysięcy funtów szterlingów.

Dyrektor tego przedsiębiorstwa, J. Davis, oświadczył dziennikarzom londyńskim, że „należy publiczność angielską chodzić do kina“, bo będzie dawał widowiska, przypadające jej do smaku... „Dotąd — mówił on — uczęszcza u nas tygodniowo do kina tylko 3 proc. ludności, zaś w Stanach Zjednoczonych 22 proc. — Otóż i w Anglii tak będzie!“

Pływak Tiraboschi, Włoch z urodzenia, lecz mieszkający stale w Argentynie, przepłynął kilka dni temu Kanał La Manche, między przylądkiem Gris-Nez (strona francuska) a Dover (strona angielska) w 16 godzinach 23 minutach.

W ten sposób ustanowił on kapitalny rekord, gdyż tego śmiałego a niebezpiecznego przedsięwzięcia sportowego dokonali jego poprzednicy: kapitan Webb w 21 g. 45 m., Burgess w 23 g. i Sullivan w 27 g. 23 m.

Dzielnemu pływakowi towarzyszył statek „Le Champion“, na którym znajdowali się, między innymi, jego trener i specjalny korespondent dziennika „Daily Sketsch“, który ufundował nagrodę 1000 funtów szterl. za przeplnięcie Kanału.

Morze w dniu gdy Tiraboschi zaryzykował to przedsięwzięcie, było wyjątkowo spokoj-

ne, co pozwoliło mu na wykorzystanie stałych prądów morskich.

Deputowany do franc. Izby posłów, Toitinger, przedłożył ministrowi finansów projekt ustawy, na mocy której musiałby każdy cudzoziemiec, zatrzymujący się we Francji dłużej, niż dni 8, zapłacić „gospodarczy podatek w równawczy“ w kwocie 1000 franków i po 200 franków od każdego członka rodziny.

Jako uzasadnienie swego projektu, przytoczył poseł Toitinger fakta, że nigdy jeszcze nie bawilo we Francji tylu cudzoziemców, co obecnie, że nigdy tam życie nie było tak dro-

gie, jak teraz i że nigdy jeszcze frank nie stał tak nisko, jak w czasach w ostatnich.

Dzienniki amerykańskie donoszą o wzruszającym naprawdę wrażeniu, jakie na uczestników pogrzebu prezydenta Hardinga w Marion, uczyniło zachowanie się jego ulubionego pieska, niewielkiego foxterriera.

Piesek ten okazywał się niezmiernie przybitym zaraz po śmierci swego pana a w czasie pogrzebu biegł za jego trumną. Gdy miano ją wnieść do mauzoleum, piesek stanął u jego wejścia, jakby chciał nie dopuścić do wnieścia jej do wnętrza. Chciano go odpędzić, lecz ustąpić nie chciał. Dopiero łagodnymi słowami sekretarz zmarłego prezydenta, Christian, zdołał go stamtąd odciągnąć.

Gdy orszak pogrzebowy się rozwiązał, foxterrier pozostał u drzwi mauzoleum, jakby czekając na swego pana. Został go tam kapitan Andrews, adjutant zmarłego i siłą przyprowadził do pani Hardingowej, która była do lez rozczulona wiernością ulubieńca swego męża.

Niebezpieczna propaganda komunistyczna we Włoszech.

Rzym 23 sierpnia.

Genueński Związek faszystów zwrócił uwagę policji na jedno z biur handlowych, niedawno temu w Genui otwarte, które wydało się podejrzanem, ze względu na zagadkowe osobistości je odwiedzające.

Zarządzona w tem biurze rewizja i dokonane w związku z nią aresztowania dały nadzwyczajny wynik.

Pokazało się bowiem, że biuro to było ogniwem organizacji, kierowanej wprost z Moskwy i że podobne biura istniały w Bolonii i Medjolanie, a zadaniem ich było uprawianie propagandy antyfaszystowskiej we Włoszech. Przy rewizji w biurze genueńskim znaleziono mnóstwo pism ulotnych oraz ważne dokumenty wojskowe.

Dyktatura finansowa dla ratowania Niemiec

Wiedeń. (PAT).

Na wczorajszej konferencji z przywódcami stronnictw oświadczył kanclerz Rzeszy i minister skarbu Hilferding, że rząd nie cofnie się owentualnie przed środkami dyktatorskimi celem ratowania Niemiec.

Aby stworzyć fundusz dewizowy, będzie musiał każdy płatnik podatku majątkowego oddać dewizy zagraniczne za pożyczkę złotą. Kto nie posiada dewiz zagranicznych musi subskrybować marki papierowe.

Falszywe podanie stanu majątku i posiada-

nia dewiz będzie karane jak krzywoprzysięstwo.

Rozporządzenia pojawiają się bezpośrednio. Przywódcy stronnictw akceptowały te zamiary, rządu. Dalej oświadczone ze strony rządowej, że w najbliższym czasie należy oczekiwać decyzji rządu w sprawie kierownictwa banku Rzeszy, albowiem stan obecny krzyżuje zarządzenia rządu.

Zmiany w kierownictwie banku Rzeszy będą dotyczyły zarówno tak osoby dyrektora, jak i jego zakresu działania.

Bawaria wydaje własne banknoty.

Drukarnie Rzeszy nie mogą podjąć pracy.

Berlin. (AW).

Bawarskie Ministerstwo finansów w urzędowym komunikacie zawiadamia, że bawarski bank państwa zmuszony jest do rozpoczęcia emisji własnych banknotów, pomimo tego, że

nie posiada upoważnienia rządu Rzeszy. Rząd bawarski zmuszony jest do tego kroku z powodu braku gotówki, gdyż bank Rzeszy nie uwzględnił w całej rozciągłości zapotrzebowania pieniężnego Bawarii.

Bochenek chleba w Niemczech 400 tysięcy!

Berlin. (PAT).

Od dziś bochenek chleba bezkarkowego kosztuje 400.000, jedna bułka 22.000 Mk. niem.

Rząd Stanów Zjedn. ustępuje przed naporem... pijaków

Berlin. (PAT).

Ze źródeł amerykańskich nadchodzą wiadomości o zamierzonym jakoby zreformowaniu przepisów prohibicyjnych. W tym celu przed-

stawiciele Stanów Zjednoczonych i Kanady spotkają się we wrześniu w jednym z pogranicznych miast Stanów Zjednoczonych, gdzie odbędzie szereg narad.

Kongres b. wojskowych koalicyjnych.

Zajmie się szczególnie sprawami inwalidów

Bruksela. (AW).

W czasie od 1 do 11 września odbędzie się tutaj IV. kongres b. wojskowych walczących w szeregach armji koalicyjnych w czasie od 1914 do 1918 roku. W kongresie wezmą udział organizacje b. wojskowych i inwalidów w państwach sprzymierzonych, łącznie ze Stanami Zjednocz. Na porządku dziennym znajdują się m. innymi sprawa utworzenia giełdy pracy, sprawa zaopatrzenia inwalidów w protezy, lekarstwa, wymiana wzajemna sierót po poległych i t. p.

Kto może być dziennikarzem w Rosji.

Państwowy instytut żurnalistyki w Moskwie ogłosił warunki przyjęcia słuchaczy w roku bieżącym.

Aby być dziennikarzem sowieckim, należy odpowiedzieć następującym warunkom:

1) być robotnikiem lub włościaninem; 2) być członkiem rosyjskiej partji komunistycznej; 3) mieć nie mniej, niż 19 lat; 4) być w partji od trzech lat; 5) posiadać wykształcenie ogólne w zakresie „fakultetu robotniczego“.

Bezpartyjni mogą być przyjęci jedynie w drodze wyjątku.

Wykrycie składu zakazanych medykamentów i narkotyków.

Ujęcie przemytnika zakazanego towaru. — Obfity pien rewizji.

(h) Za przemytnictwo i niedozwolony handel medykamentami zakazanymi przytrzymano Leibusa Neuhausena z Jędrzejowa, bawiącego czasowo w Krakowie przy ul. Sołtyka 7.

W toku śledztwa wyszło na jaw, że Neuhausen trudnił się zawodowo przemytnictwem narkotyków i t. p. medykamentów handlując niemi i posiadając skład ich w Jędrzejowie.

Przeprowadzona w mieszkaniu rewizja wydała obfity wynik, gdyż skonfiskowano znaczną ilość towaru. Neuhausena odstawiono do sądu okręgowego.

Ujęcie pary grubych waluciarzy.

Konfiskata dolarów. — Manipulacja paszportowa.

(h) Władze policyjne przyaresztowały za spekulację walutami Jakóba Einhorna, zam. przy ul. Dietla 51, któremu skonfiskowano 390 dolarów Stan. Zjedn.

Einhorn, chcąc uchylić się od poboru wojskowego, wyrobił sobie paszport i inne dokumenta czechosłowackie, jako tamtejszy poddany.

Za podobną spekulację walutami przytrzymano Izraela Mehlera z Wielopola, któremu skonfiskowano 109 dolarów.

Afera przemytnictwa bydła i koni do Czech.

(h) Odnośnie do urzędzonej obławy przez Lotną Brygadę Wywozową P. P. na pograniczu Czecho-słowacji przytrzymano 1 konia i 2 krowy, które usiłowano przemyścić do Czech.

Ponieważ przemytnicy przeprowadzają kontrabandę w nocy, przeto udało im się wśród mroków nocy zbiedz, lecz organa śledcze wpadły już na trop bandy i właścicieli przemycanych zwierząt.

KRONIKA.

REPERTUAR TEATRU OPERA I OPERETKA.

Sobota: „Cyrulik Sewilski”.

Niedziela: „Cyrulik Sewilski”.

REPERTUAR TEATRU „BAGATELA”.

Piątek: „Mężczyzna i kobieta”.

Sobota: „Kochanek od serca”.

ZASILEK I PENSJA LWOWSKIEJ IZR. SKARBOWEJ DLA EMERYTÓW WDÓW I SIEMÓT. Jak nam donoszą, Izba skarbowa we Lwowie ukończyła dnia 20 bm. wysyłkę ostatnich przekazów czekowych na przyznany 48% zasiłek oraz na ratę pensji za miesiąc wrzesień br. dla emerytów, wdów i sierót z natchmiastowym terminem wypłaty, wobec tego wypłata tych należności przez odnośne Urzędy pocztowe, będzie ukończona w najbliższych dniach.

POŚCIG ZA ROWEREM. Witoldowi Kornhauserowi zam. przy ul. Kopernika 32 skradziono z podwórca domu rower wartości 7 milionów Mk. Kornhauser podejrzewał, że rower ten skradł jakiś wieśniak, który jechał w stronę Mogiły. Puścił się więc za nim na innym rowerze w pogoni i w drodze dopędził wieśniaka, który na wozie miał rower, obok zaś rowerowi siedział jakiś chłopak. Chłopak ten na widok zbliżającego się Kornhausera zeskoczył z wozu i zbiegł. Kornhauser jednak nie ścigał go, gdyż chodziło mu tylko o odebranie roweru, który był na wozie. Dojechał więc do owego wieśniaka i odebrał rower, wieśniak zaś oświadczył mu, że chłopak, który zbiegł prosił go, aby go odwiózł wraz z rowerem, na co ten się zgodził.

KRADZIEŻ CZY ZGUBA? Księżna Anna Lubomirska doniosła, że w czasie gdy przechodziła Rynkiem Gł. linją C—D. skradziono jej lub też zgubiła torbkę ręczną jedwabną czarną z kwotą 600.000 Mk. papierami osobistymi oraz zegarkiem damskim złotym, na którym było wyryte 123300 Ks. Lubomirska.

W SZKOLE.

Nauczyciel: Wszyscy ludzie posiadają rozum i wolną wolę. Są jednak tacy, którzy nie mają tych cennych właściwości! Kto powie, co to są za ludzie?

Jeden z uczniów: Żonaci.

Wspaniałe rzeźby dla gmachu P. K. K. P.

Kraków.

Okazały, trzechpiętrowy gmach Pols. Kraj. Kasy Pożycz., wzniesiony w jednym z najpiękniejszych punktów naszego miasta, tj. na skrzyżowaniu się ul. Basztowej z ul. Zacięcie, i pl. Matejki, niebawem zostanie ukończony. Przy stawianiu już bowiem do tynkowania jego 3 frontów.

Najprzedniejszą ozdobą zewnętrzną tego gmachu będą dwie grupy kolosalnych rozmiarów, symbolizujące dwa główne bogactwa naszego kraju: rolnictwo i przemysł.

Pierwsze modele tych grup, mających następnie być wykutymi w blaszce miedzianej, wykonał już artysta rzeźbiarz Karol Hukan, autor arcydzieł plastyki w nowym kościele Jezuitów w Krakowie.

Dzięki uprzejmości artysty miałem sposobność obejrzenia tych modeli i dzielię się memi wrażeniami z czytelnikami „Gonia Krakowskiego”.

Grupa, przedstawiająca rolnictwo, składa się z postaci, symbolizującej niewiastę polską, która otacza swą opieką rolnictwo, usymbolizowane przez dwóch geniuszów, z kłosami

zboża w ręku. Pośrodku drugiej grupy siedzi postać, symbolizująca Polaka, do którego tula się dwa geniusze, dzielące w ręku atrybuty przemysłu: młot i koło zębate.

Całość kompozycji obydwu grup cechuje niezrównana prostota, wielka powaga i zupełny brak suchej konwencjonalności, będącej najeźwiej czernią nieodłączną od tego rodzaju grup alegoryczno-ornamentacyjnych. Osiągnął to Hukan w znacznej mierze przez ubranie postaci niewiasty i mężczyzny w szaty nie pseudo-klasyczne, lecz takie, jakie przodkowie nasi mogli nosić w czasach przedhistorycznych. Twarze tych dwóch postaci, o cokolwiek wystylizowanym typie polskim, są przepiękne.

Obecne modele będą pod kierunkiem artysty powiększone a dopiero z tych powiększonych modeli zostaną wykute grupy, mierzące po cztery metry wysokości.

Jednym słowem, po ustawieniu tych grup na miejscu, zyska Kraków wspaniałe dzieło plastyki rodzimej, nie zamknięte w jakimś muzeum, lecz dostępne dla oka wszystkich.

J. T.

Komisja cennikowa obniża ceny pieczywa

Mąka na giełdzie tanieje. — Piekarze niegodzą się na obniżenie cennika. — Co na to władze?

(x) Na porządku obrad wczorajszego posiedzenia komisji cennikowej znalazła się najpierw sprawa uregulowania cen pieczywa. Zarówno referenci, jak i członkowie komisji stwierdzili znaczne potaniecie mąki na rynku zbożowym i to zarówno żytniej jak pszennej, jedynie cena amerykańki utrzymała się na dotychczasowej wysokości. Referent stwierdził, że kalkulacja, przeprowadzona odpowiednio do niżki cen mąki, wykazuje potaniecie chleba żytniego o 500 mk na 1 kg. Niemniej bułka gładka 6 dkg winna potanieć o 80 mk. Komisja przyjęła wnioski referenta i ustanowiła: Cenę 1 kg chleba z 70 proc. przemiału na 7500 mk, zaś cenę 6 dkg. bułki gładkiej na 1.020 mk.

Zaproszeni następnie na posiedzenie przedstawiciele cechów po przedstawieniu im nowego cennika oświadczyli, że są upoważnieni przez swoich kolegów nie zgodzić się na obniżenie cen pieczywa. Oświadczyli, że ogromne podrożenie soli, masła oraz kosztów administracyjnych nie pozwalają (?) na obniżenie taryfy. Zaznaczyć należy, że motywy wysunięte przez piekarzy są tylko nową a czczą wymówką, w dotychczasowych bowiem żądaniach podwyżek stale zresztą przez komisję cennikową uwzględnianych, wysuwali oni zawsze jako podstawową przyczynę drożyzny pieczywa głównie cenę mąki. Straciwszy obecnie podstawę utrzymania jego wygórowanych cen puścili się na nowe wymysły.

Znaczne podrożenie cen mięsa i wędlin.

Ceny wrześnie w 10 dniach wzrosły o 80 procent.

Kraków.

67.000 mk.

(x) W dalszym ciągu rozpatrywała komisja cennik wnioski przez rzeźników i masarzy. Po przeprowadzonej kalkulacji uchwalono za 1 kg mięsa wołowego z dokładką oraz cieleciny 56.000 mk, za 1 kg. wieprzowiny —

Ceny wędlin wzrosły od 13 bm. o 85 procent, że obecnie 1 kg słoniny będzie kosztował 105.000 mk, kotletów 78.000 mk, szynki krajanej 120.000 mk, kiełbasy wiejskiej 99.000 mk i t. d.

Obiady urzędowe w restauracjach krakowskich.

Podawane będą od dnia dzisiejszego, cena 10 tysięcy marek.

Sprawa wprowadzenia obiadów urzędniczych w Krakowie ciągnie się już od kilku tygodni. Dopiero w dniu wczorajszym doszło do ostatecznego porozumienia miejskiej komisji cennikowej z restauratorami krakowskimi, którzy oświadczyli wreszcie zgodę na podawanie tańszych obiadów dla inteligencji. Począwszy od dnia dzisiejszego wszystkie restauracje krakowskie bez względu na zaklasyfikowanie lokali będą wydawały obiady urzędnicze w ce

nie po 10.000 mk.

Wydawanie takich obiadów odbywać się będzie od godz. 1 do 3 popoł. Obiad urzędniczy składać się będzie z rosółu względnie zupy, oraz porcji mięsa z jarzyną.

W unormowaniu cen obiadów urzędniczych oparła się komisja na cenach pobieranych w restauracjach warszawskich. Każdorazowa zmiana w cenach warszawskich obowiązywać będzie w tym samym stosunku w Krakowie.

Wielkie rewizje w piekarniach krakowskich

Sensacyjne wyniki. - Niechlujstwo w piekarniach, - Niebezpieczne dla zdrowia domieszki do pieczywa.

Kraków.

Na skutek ustawicznych doniesień na nieodpowiednią jakość chleba w piekarniach krakowskich oraz na niedokładną wagę sprzedawanego pieczywa, organa kontrolne magistratu przeprowadziły w dniu wczorajszym rewizję we wszystkich lokalach piekarnianych w Krakowie.

Wyniki rewizji były nadzwyczajne, gdyż stwierdzono, że zarówno waga chleba jak i bułek we wszystkich niemal wypadkach przekraczała znacznie ustalone normy. Niemniej

wypiek chleba odbywa się w okropnych warunkach higienicznych, co tłumaczy fakt, że w ostatnich czasach miejska pracownia chemiczna była wprost zasypywana nadsyłanymi do analizy próbkami chleba z robactwem, szkiełkami, gwoździem, zanieczyszczonego śmieciami, niedopieczonym, zakalcowanym itp.

Władze winny wobec wyników rewizji postąpić wobec piekarzy z całą bezwzględnością i nie poprzestając na karach administracyjnych oraz doniesieniach karnych do sądów, odebrać winnym uprawnienia przemysłowe.

